

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษามีบทบาทสำคัญในการสื่อสารอย่างกว้างขวางและเป็นสากล ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจึงจำเป็นในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาข้อมูลเพิ่มเติม และการประกอบอาชีพ การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล สามารถสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้อย่างเหมาะสมด้วยความมั่นใจ ตลอดจนมีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษา และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและภาคภูมิใจที่จะถ่ายทอดวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ไทยไปสู่สังคมโลก โดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร

การติดต่อแลกเปลี่ยน ความรู้ ความคิดต่อกันส่งผลทำให้มีความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ภาษาของประเทศที่เราจะติดต่อด้วย หรือภาษาใดภาษาหนึ่งที่จะใช้เป็นสื่อกลางในการติดต่อชาติเหล่านั้น (ทรงพรรณ มณีวรรณ, 2521 อ้างถึงใน ศิริพร พัวพันธ์, 2531, หน้า 2) และภาษาที่ใช้ติดต่อสื่อสารกับชนชาติอื่นอย่างแพร่หลายเป็นมาตรฐานสากลที่สุดคือ ภาษาอังกฤษ ดังที่ แฮร์ริสัน (Harrison, 1974 อ้างถึงใน ศิริพร พัวพันธ์, 2531, หน้า 3) กล่าวว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้ติดต่อสื่อสารกับนานาชาติ ได้อย่างดีเยี่ยม

นอกจากนั้น หลักฐานที่แสดงให้เห็นถึงความรุดหน้าของภาษาอังกฤษในด้านที่เป็นสากลกว่าภาษาอื่นใดก็คือ เอกสารงานเขียนทางด้านวิชาการส่วนมากจะเขียนเป็นภาษาอังกฤษแทบทั้งสิ้นและผลสะท้อนจากความเป็นจริงในข้อนี้คือบรรดาประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ ต่างก็เลือกเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมากที่สุด ด้วยเหตุนี้ภาษาอังกฤษจึงเป็นวิชาสำคัญวิชาหนึ่งที่ต้องเรียนรู้เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางที่ใช้ทั่วโลก และเป็นภาษาที่ใช้บันทึกข้อความทางประวัติศาสตร์ สังคม การเมือง เศรษฐกิจ และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ต่าง ๆ นอกจากนี้ประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ เช่น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ แคนาดา และสิงคโปร์ ต่างก็เป็นประเทศที่มีบทบาทในสังคมการเมืองโลก ในการกำหนดมาตรฐานในการทำธุรกรรมชนิดต่าง ๆ จึงทำให้ภาษาอังกฤษมีความจำเป็นอย่างมากในการทำธุรกรรมระหว่างประเทศ เพราะฉะนั้นประเทศไทยในฐานะที่เป็นหนึ่งในประชาคมโลกจำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจในการใช้ภาษาซึ่งประกอบด้วยการฟัง พูด อ่าน และเขียนในระดับที่เป็นที่ยอมรับของสากล

ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ภาษาอังกฤษจัดอยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่กำหนดให้เป็นองค์ความรู้และกระบวนการเรียนรู้ที่จะเสริมสร้าง

พื้นฐานความเป็นมนุษย์และสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร การเรียนภาษาต่างประเทศจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล และเกิดความมั่นใจในการสื่อสารกับชาวต่างประเทศ รวมทั้งเจตคติที่ดีต่อภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศ การที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดคุณภาพได้ตามที่คาดหวัง หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดองค์ความรู้ กระบวนการเรียนรู้ และคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมที่ผู้เรียนพึงมี เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน และได้กำหนดหลักสูตรภาษาต่างประเทศให้เริ่มต้นสอนตั้งแต่ช่วงชั้นที่ 1-ช่วงชั้นที่ 4 มีสาระสำคัญประกอบด้วย สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communications) หมายถึง ความสามารถในการสื่อสารเป็นภาษาต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม (Cultures) นักเรียนสามารถรับรู้และเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและวัฒนธรรมของชนชาติอื่น สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์ กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น (Connections) นักเรียนใช้ประสบการณ์เดิมเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จะช่วยเสริมความรู้ให้กับนักเรียนในขณะที่กำลังฝึกฝนภาษาต่างประเทศ สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนโลก (Communities) การที่นักเรียนสามารถนำประสบการณ์จากภายนอกโรงเรียน มาใช้ในโรงเรียนและนำความรู้ที่ได้รับในโรงเรียนไปใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งทั้ง 4 สาระต้องการให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ และเน้นให้ผู้เรียนมีคุณภาพ โดยกำหนดให้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์ และสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตรงตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรอันเป็นคุณภาพตามความคาดหวังของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544)

ปัจจุบันคุณภาพการศึกษาด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กระดับต่ำกว่าอุดมศึกษา ไม่อยู่ในระดับที่น่าพอใจ (กรมวิชาการ, 2545, หน้า 23) จึงมีการจัดทำหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเพื่อแก้ไขปัญหาทางด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยการจัดหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอนให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพผู้เรียนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษของเด็กมัธยมศึกษาตอนต้นก็ยังไม่ได้คุณภาพของผู้เรียนตามที่หลักสูตรต้องการ ผลการสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2547 ในระดับประเทศนั้นกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีจำนวนนักเรียนที่มีผลการประเมินอยู่ในเกณฑ์ปรับปรุงร้อยละ 45.16 เกณฑ์พอใช้ร้อยละ 49.97 และเกณฑ์ดี 4.87 (สำนักทดสอบทางการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2548) ในการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษในระดับช่วงชั้นที่ 3 พบว่าผลการประเมินทั้ง 4 ทักษะนั้น จำนวนนักเรียนที่มีผลการประเมินอยู่ในเกณฑ์ปรับปรุง

ร้อยละ 40.67 และ คะแนนของทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนวัดไป่ตามอยู่ในเกณฑ์ปรับปรุงร้อยละ 30.28 ซึ่งต่ำกว่าทุกทักษะ จึงจะเห็นได้ว่าทักษะการเขียนเป็นทักษะที่จำเป็นต้องมีการพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในระดับที่น่าพอใจ อีกทั้งระบบการศึกษาไทยจะต้องพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยให้อยู่ในระดับที่รับและเข้าใจสารสนเทศภาษาอังกฤษได้อันเป็นคุณสมบัติที่คนในโลกยุคใหม่พึงมี และครูผู้สอนต้องจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนโดยต้องเน้นทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน กิจกรรมการเรียนการสอนควรจัดให้สอดคล้องกับลำดับขั้นของการสอน ภาษาคำต่างประเทศ จากเกณฑ์การประเมินผลสัมฤทธิ์จะเห็นได้ว่าทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากที่สุดซึ่งสอดคล้องกับที่ แวลเลท (Valette, 1977) ได้กล่าวถึงทักษะการเขียนไว้ว่า ในบรรดาทักษะทั้งสี่ของการเรียนภาษานั้น การเขียนนับเป็นทักษะที่ยากซับซ้อนที่สุดเนื่องจากการฟังและการอ่านนั้นนักเรียนจะได้รับฟัง หรือเห็นข้อความจากผู้อื่น นักเรียนจึงมีบทบาทเพียงแต่ตีความหรือวิเคราะห์ว่าตนเองกำลังได้ยินหรืออ่านอะไร ส่วนการพูดนักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นรู้สึกของตนเอง และมีโอกาสให้คำอธิบายสอดคล้องในบทสนทนานั้นได้ แต่การเขียนนั้นนักเรียนจะต้องมีความสามารถอย่างแท้จริงจึงจะเขียนข้อความได้อย่างชัดเจน และผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ ยิ่งไปกว่านั้นแวลเลท ได้ระบุไว้ว่าหากนักเรียนรู้ภาษาด้านอื่น ๆ จะมีส่วนสนับสนุนให้นักเรียนมีทักษะการเขียนที่ดีขึ้น และเมื่อพิจารณาถึงการฝึกทักษะภาษาทั้ง 4 ด้านคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนแล้วจะเห็นว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะหลังสุดที่ผู้เรียนจะได้รับการฝึกอย่างจริงจัง สอดคล้องกับที่ ฟินอคเซียโร (Finocciaro, 1974) กล่าวว่าทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ 4 และเป็นทักษะสุดท้ายที่ยากและซับซ้อนที่สุดในบรรดาทักษะทั้งหมด ผู้ที่จะมีความสามารถทางการเขียนจะต้องมีพื้นฐานในทักษะการฟัง การพูด และการอ่านมาก่อน และจะต้องมีความสามารถหลายประการพร้อม ๆ กันด้วยจึงจะสามารถพัฒนาทักษะการเขียนเป็นอย่างดี

ด้านปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษนั้นพบว่า นักเรียนมีปัญหาในเรื่องการเขียนมากกว่าทักษะอื่น ๆ ดังคำกล่าวของ โอเวนส์ (Ovens, 1970) ที่กล่าวว่า “นักเรียนส่วนใหญ่ในภาคพื้นเอเชียอาคเนย์มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษต่ำกว่ามาตรฐาน” ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ทักษะการเขียนซึ่งเป็นทักษะอย่างหนึ่งที่ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ในการเรียนภาษาแต่มีทักษะอันดับสุดท้ายในการสอน ชาร์มา ซีเกล และคิม (Sharma, 1981; Seigel, 1982; Kim, 1983) ได้สำรวจข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนและนักศึกษาพบว่า มีข้อบกพร่องด้านการเขียนภาษาอังกฤษในเรื่องต่าง ๆ คือ เรื่องโครงสร้างประโยค กฎไวยากรณ์ต่าง ๆ การเชื่อมประโยค การเขียนวลี การเลือกใช้คำเพื่อสื่อความหมาย การเรียบเรียงประโยค และการเขียนเรื่องไม่เป็นไปตามเนื้อหาที่กำหนด

นอกจากนี้แล้ว ไวแอท (Wyatt, 1973) ยังได้ศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนและนักศึกษา โดยสามารถรวบรวมข้อบกพร่องในการเขียนไว้คือการสะกดคำ (Spelling) การใช้เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation) การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ (Sentence Structure) การใช้คำกริยา (Verb Groups) การใช้คำนาม (Noun Groups) การใช้คำสรรพนาม (Pronouns) การใช้คำคุณศัพท์ (Adjectives) การใช้คำบุพบท (Prepositions) การใช้คำที่เน้นความหมายของคำอื่น (Intensifiers) ความสับสนในการเลือกใช้คำหรือสำนวน (Confusion or Misuse of Words and Idioms) การใช้คำย่อหรือคำที่ไม่ใช้ในภาษาเขียน (Contraction, Abbreviations and Informalities) การใช้คำซ้ำหรืออ้อมค้อม (Repetition and Circumlocution) การใช้คำที่ไม่จำเป็นหรือไม่เกี่ยวกับบทความ (Clumsy or Virtually) และการขาดความระมัดระวัง (Carelessness)

กล่าวโดยสรุปได้ว่าการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ นับแต่อดีตจนถึงปัจจุบันประสบปัญหาในทุกระดับไม่ว่าจะเป็นระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ซึ่งหากครูผู้สอนไม่เร่งแก้ไขแล้วอาจจะส่งผลกระทบต่อไม่รู้จักจบสิ้นและเป็นสาเหตุทำให้การสอนภาษาอังกฤษไม่บรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร และอาจกล่าวได้ว่าในช่วงชั้นที่ 1-2 ครูผู้สอนมักจะละเลยและให้ความสำคัญน้อยในทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ และการสอนจะไม่เอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียน นักเรียนไม่เห็นความสำคัญและไม่เป็นประโยชน์ที่จะนำไปใช้ ทำให้ทักษะการเขียนไม่ได้รับการฝึกฝนเท่าที่ควร (วิภา รังงาม, 2535, หน้า 4)

จากปัญหาของการสอนเขียนดังกล่าว นักวิชาการ นักการศึกษาได้ศึกษาค้นคว้าการแก้ปัญหาการสอนเขียนภาษาอังกฤษ ดังที่ Lado (1964), Harris (1969), Heaton (1975) ได้เสนอแนะว่าองค์ประกอบในการเขียนที่ดีประกอบด้วย เนื้อหาสาระที่จะใช้ในการเขียน รูปแบบของการเขียน ไวยากรณ์ทางภาษาที่ถูกต้องสามารถสื่อความหมายได้ การเลือกใช้คำถ้อยคำในการเขียน และการใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ของภาษา

การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคร่วมมือจะช่วยให้ผู้สอนสามารถดูแลและเอาใจใส่นักเรียนได้ทั่วถึง โดยให้ผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน นักเรียนที่เรียนเก่งมีบทบาทในการเรียนการสอนโดยช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนอ่อน ซึ่งมีการร่วมมือในการเรียนช่วยเหลือกันแทนการแข่งขันกันเอง นอกจากนั้นเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่ม และมีโอกาสเรียนรู้ด้วยตัวเองมากขึ้น การจัดการเรียนการสอนที่เรียกว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Student Teams Achievement Division หรือเรียกย่อ ๆ ว่า STAD) ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่นักเรียนต้องเรียนรู้พร้อมกับรับผิดชอบงานกลุ่มร่วมกัน โดยกลุ่มจะประสบความสำเร็จได้เมื่อสมาชิกทุกคนได้เรียนรู้บรรลุจุดหมายเช่นเดียวกันนั่นคือเป็นการเรียนรู้เป็นกลุ่ม หรือเป็นทีมนั่นเองเพื่อความสำเร็จของกลุ่ม (Slavin, 1978, p. 41) การพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนแบบร่วมมือรูปแบบ STAD เป็น

ทางเลือกอย่างหนึ่งในการลดการทำงานเพื่อตนเองและลดความเป็นตัวของตัวเองลง ขณะเดียวกัน การร่วมมือในการทำงานเพื่อส่วนรวมมีมากขึ้น (สุรศักดิ์ หลาบมาลา, 2531, หน้า 8) นักเรียนรู้จัก การรับฟังความคิดเห็นของผู้ร่วมงาน รู้จักการสื่อสารเพื่อสร้างสัมพันธ์ ทั้งนี้เพราะการทำกิจกรรม ร่วมกันนั้นจะหลีกเลี่ยงการคิดต่อสัมพันธ์กันไม่ได้

ชุดฝึกทักษะคือ สื่อที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน โดยใช้สื่อประสมเพื่อสนอง จุดมุ่งหมายในการเรียนการสอนที่ตั้งไว้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งให้สะดวกต่อการใช้ในการจัดการเรียน การสอนและช่วยเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ชุดฝึกทักษะเป็นสื่อที่น่าสนใจ และเหมาะสมในการนำไปใช้ในการเรียนการสอนและ จัดเป็นเทคโนโลยีทางการศึกษาประเภทหนึ่งที่น่าเอาสื่อการสอนที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย เนื้อหา และกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสมกับนักเรียน ชุดฝึกทักษะจึงเป็นเครื่องมือ ที่สามารถช่วยให้ครูและนักเรียนบรรลุจุดมุ่งหมายของการเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่ ชนินทร์ ยาระณะ (2530) พริ้งพงษ์ ไชยชาวงษ์ (2533) ปราณี วงศ์วุฒิ (2536) วนิกา อัครราช (2536) วิไลวรรณ อยู่สบาย (2538) และ ไพรินทร์ พ่วงจันทร์ (2542) ได้เสนอแนะว่า การนำ ชุดฝึกทักษะมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษทำให้การเรียนรู้ภาษาของนักเรียนมีการพัฒนาสูงขึ้น สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้เร็วส่งผลให้มีความสามารถในการเรียนภาษาสูงขึ้น และ บรรลุตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

เพื่อให้นักเรียนบรรลุตามผลการเรียนที่คาดหวังของหลักสูตร ได้นั้นจำเป็นต้องอาศัย การจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับสภาพพื้นความรู้ของนักเรียน และคำนึงถึงความแตกต่าง ระหว่างบุคคล จึงจะสามารถสอนนักเรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันได้ ผู้วิจัยได้ใช้ชุดฝึกทักษะ การเขียนภาษาอังกฤษ โดยสอดแทรกเทคนิคการเรียนแบบร่วมมือ STAD เนื่องจากการแบ่งกลุ่ม นักเรียนกลุ่มละประมาณ 4 คน ที่มีความสามารถแตกต่างกัน คือ เด็กเรียนเก่ง เด็กเรียนปานกลาง และเด็กเรียนอ่อน โดยสมาชิกในกลุ่มต้องร่วมกันช่วยเหลือในด้านการเรียน

ดังนั้นการศึกษาข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่าการศึกษาผลการใช้ชุดฝึกทักษะการเขียน ภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนแบบร่วมมือ STAD สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 น่าจะเป็น แนวทางการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพ เพียงพอตามที่หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กำหนดขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนแบบ ร่วมมือ STAD สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ STAD

3. เพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ STAD

สมมุติฐานของการวิจัย

1. ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ STAD มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ STAD สูงกว่าก่อนเรียน
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ STAD มีเจตคติต่อการเรียนในระดับมากขึ้นไป

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ได้ชุดฝึกทักษะในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ STAD
2. เป็นแนวทางสำหรับครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนในการสื่อการสอนที่นำเอาเทคโนโลยีทางการศึกษามาใช้พัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นต่อไป
3. ผลของการศึกษาค้นคว้าทำให้ได้ชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐานและนำไปใช้ประโยชน์ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับช่วงชั้นที่ 3 ต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2548 ภาคเรียนที่ 2 อำเภอพานทอง ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 2 จำนวน 5 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนวัดหนองกะจะ โรงเรียนวัดห้วยยาง โรงเรียนวัดศรีประหาราม โรงเรียนวัดโคกขี้หนอน และโรงเรียนวัดโป่งตามุข

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดโป่งตามух อำเภอพานทอง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรีเขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 1 ห้องเรียน ที่ได้จากการสุ่มแบบกลุ่มโดยการจับฉลาก ได้กลุ่มตัวอย่าง 1 ห้องเรียน จำนวน 28 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ STAD สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

3.2 แบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ STAD

3.3 แบบวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ STAD

4. เนื้อหาที่ใช้ในการสร้างชุดฝึกทักษะ คือหน่วยการเรียนรู้ Travel และหน่วยการเรียนรู้ Food and Drink สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดโป่งตามух เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุมาตรฐาน ค 1.3 เข้าใจกระบวนการพูด การเขียน และสื่อสารข้อมูล ความคิดเห็น แสดงความรู้สึกรู้สีก โดยใช้เทคโนโลยีและการจัดการที่เหมาะสมเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต

5. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง ใช้เวลาทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โดยใช้เวลาในการทดลองทั้งสิ้น 16 ชั่วโมง

นิยามศัพท์เฉพาะ

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดนิยามคำศัพท์เฉพาะไว้ดังนี้

1. ชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง สื่อการเรียนรู้ในรูปแบบของชุดฝึกทักษะการเขียนที่สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง และหน่วยการเรียนรู้เรื่อง Travel และ Food and Drink โดยมีการฝึกเขียนคำศัพท์ ประโยค เขียนข้อความบรรยายเรื่องราว ซึ่งประกอบด้วย คู่มือครู แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

2. กิจกรรมฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ STAD หมายถึง กิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกัน มีการช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกัน และรับผิดชอบงานของกลุ่มร่วมกัน โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อยๆ กลุ่มละ 4 คน ในแต่ละกลุ่มประกอบด้วย สมาชิก เก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน และอ่อน 1 คน ผู้วิจัยได้นำหลักการการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ STAD มาจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นคำนวณคะแนนฐานก่อนเรียน เป็นขั้นกำหนดคะแนนฐานก่อนเรียนได้จากการทดสอบในหน่วยการเรียนรู้ก่อนเริ่มบทเรียน

ขั้นที่ 2 กิจกรรมการเรียนการสอน แบ่งเป็นกิจกรรมดังนี้

- กิจกรรมนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up) ได้แก่ การที่ครูจัดกิจกรรมการเตรียมความพร้อมเพื่อนำเข้าสู่เรื่องที่จะสอน โดยการทบทวนเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะสอนซึ่งนักเรียนมีประสบการณ์จากการเรียนมาแล้วเพื่อเชื่อมโยงสู่ความรู้ใหม่ โดยใช้กิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การเล่นเกมการร้องเพลง เป็นต้น

- กิจกรรมการเรียนการสอน (Presentation) ได้แก่ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Travel และ Food and Drink ซึ่งเป็นเนื้อหาที่จะนำมาใช้ในการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกทักษะเป็นกลุ่ม เป็นขั้นที่นักเรียนร่วมมือทำกิจกรรมกันภายในกลุ่มมีการแบ่งหน้าที่กันทำงานและเปลี่ยนความคิดเห็นและร่วมกันตรวจสอบผลงานที่ร่วมกันทำโดยแบ่งกิจกรรมเป็นกิจกรรมดังนี้

- กิจกรรมการปฏิบัติ (Practice) การให้นักเรียนร่วมกันศึกษาเนื้อหา ร่วมกันอภิปรายตอบคำถาม แก้ไขปัญหา และใช้แบบฝึกทักษะและใบงานที่อยู่ในชุดฝึกทักษะในการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

- กิจกรรมสร้างผลงาน (Production) นักเรียนนำความรู้และประสบการณ์ที่เรียนจากชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ มาร่วมกันสร้างงานเขียนใหม่ที่มีลักษณะคล้ายกับแบบฝึกที่ทำไปแล้วอย่างหลากหลาย เพื่อเป็นการทบทวนความรู้ที่เรียนและนำไปเชื่อมโยงกับชีวิตประจำวัน

ขั้นที่ 4 ขั้นทดสอบเป็นรายบุคคล เป็นขั้นที่นักเรียนทำแบบทดสอบย่อยเป็นรายบุคคล

ขั้นที่ 5 ประเมินผลและขั้นสรุป คือ นำคะแนนทดสอบหลังเรียนของนักเรียนแต่ละคนมาเปรียบเทียบกับคะแนนฐานเพื่อหาคะแนนพัฒนาแล้วนำคะแนนที่ทุกคนทำได้มาเฉลี่ยเป็นคะแนนกลุ่ม กลุ่มใดมีคะแนนตามเกณฑ์จะได้รางวัลตามเกณฑ์ที่กำหนด

3. ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะ หมายถึง ผลการใช้ชุดฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองในสัดส่วนของจำนวนนักเรียนที่ทำแบบฝึกหัดชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ และแบบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์มาตรฐาน 80/ 80 โดย

80 ตัวแรก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษที่นักเรียนทำชุดฝึกทักษะระหว่างเรียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

80 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษที่ได้จากแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

4. เกณฑ์การให้คะแนน หมายถึง คะแนนร้อยละ 80 ที่นักเรียนสามารถสอบผ่านแบบวัดความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยพิจารณาจากครูผู้ตรวจที่มีความเชี่ยวชาญในการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 มาแล้ว ไม่น้อยกว่า 5 ปี จำนวน 2 ท่าน

5. แบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง เครื่องมือที่ใช้วัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้เกณฑ์การประเมินการปฏิบัติ ที่กำหนดตามความเหมาะสมของเนื้อหาที่ใช้สอน เช่น การเขียนคำศัพท์ วลี ประโยคและการเขียนบรรยายรูปภาพ ซึ่งจะวัดความสามารถของนักเรียนทางการใช้ภาษาสำหรับการเรียบเรียงประโยค การเขียนเหตุการณ์ อีกทั้งความสมบูรณ์ของการเขียนที่มีความหมายเป็นที่เข้าใจและสื่อความหมายได้ตามลักษณะโครงสร้างของภาษาอังกฤษที่ใช้ในแต่ละสถานการณ์อย่างถูกต้องเหมาะสม

6. แบบวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ STAD หมายถึง เครื่องมือที่ใช้วัด ความรู้สึก และความคิดเห็นของนักเรียนที่มีหลังจากการใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ STAD